

му, и извика велегласно: „Лазаре дойди вѣнъ!“ — И тутакси Лазарь излѣзва обвързанъ и по рѣцетѣ, и по краката съ повои, и лицето му забрадено съ кърпа. Прѣславното туй чудо смая сичкытѣ, и мнозина отъ присѣдствующытѣ привлече въ вѣрата. Тѣзи славащомъ достигнхъ въ Іерусалимъ, първосвещенныцѣ и Фарисейтѣ събиратъ съборъ, въ който Кайафа, първосвещеникъ прѣвъ тѣзи година, ако и да не бѣше пророкъ, пророческы каза, че по добръ е да умрѣ единъ за сичкый народъ. А Іисусъ отъ Виванія дохожда въ Ефраимъ, градъ въ Іудея близо до пустынята, и тамъ са застоя съ ученицытѣ си. (Іоан. кн. 17.).

§. 52. *Іисусъ похвалява смиреніето, и са приема гостъ отъ Закхея.*

Като са приближаваше Пасхата, послѣдныта на смотреніето, Іисусъ, когото послѣдувахъ и много други които са чудѣхъ, на особъ приказва на ученицытѣ си дѣто щѣше да пострадае въ Іерусалимъ. Но понеже майката на Іакова и на Іоанна дойде да ходатайствува прѣдъ него да даде на синоветѣ ѿ първытѣ прѣстола, които и тѣ искахъ и желаяхъ, другытѣ десетъ възнегодувахъ върху съченицытѣ си за исканьето на първенство, Іисусъ и тѣхъ мѣри за безумното исканье, и сичкытѣ наедно съвѣтува да искатъ чрѣзъ смиреніето да са въздигатъ на първенство. А като приближаваше къмъ Іерихонъ, исцѣри слѣпыйтъ който сѣдѣше на пѣтътъ и просѣше. За туй и той и народѣтъ славятъ Бога. А като влѣзе въ Іерихонъ, приема са гостъ въ къщата на Закхея който бѣше началникъ на мытаритѣ, за което като разумѣ че мнозина са